

Arrest

nr. 134 088 van 27 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 september 2014.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoeker vraagt in België voor de tweede maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 96 329 van 31 januari 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Ninewa dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

1.2.1. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt bij arrest nr. 96 329 van 31 januari 2013 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas omdat er talrijk flagrante tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen zijn verklaringen voor de commissaris-generaal en de Nederlandse asielautoriteiten. In zijn tweede en huidige asielaanvraag beperkt verzoeker zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag, legt hij bijkomende verklaringen af en legt ter staving daarvan een overlijdensakte neer van zijn vader, een medisch attest van zijn zoon, een attest in verband met zijn werkzaamheden als politieagent, zijn paspoort, vier foto's en een bundel persartikelen.

Verzoeker kadert deze nieuwe gegevens evenwel binnen de problematiek die hij in zijn eerdere asielaanvraag naar voren bracht, zodat deze niet vermogen aan het kracht van gewijsde van 's Raads arrest nr. 96 329 van 31 januari 2013 te tornen. De documenten die verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorlegt, vermogen evenmin de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 96 329 van 31 januari 2013 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de inhoud van het attest ter staving van verzoekers werkzaamheden als agent (waarin vermeld staat dat hij bij de politie werkzaam was van 2005 tot 2007, tot hij verplicht was zijn dienst te verlaten omwille van de bedreigingen die hij ontving van een terroristische organisatie) niet strookt met zijn verklaringen in het kader van zijn eerste asielaanvraag waar hij aangaf pas begonnen te zijn als agent in november 2006 noch met zijn verklaringen bij de Nederlandse asielinstanties waar hij verklaarde zijn werkzaamheden als agent reeds na twee maanden te hebben stopgezet op aanraden van zijn vader zonder dat hij ooit persoonlijk bedreigd werd omwille van deze activiteiten. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die deze pertinente vaststelling die steun vindt in het administratief dossier en betrekking heeft op de kern van verzoekers asielrelaas, ontkracht. Louter stellen dat hij in het kader van zijn eerste asielprocedure “een fout” begaan heeft, acht de Raad geen ernstig verweer. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Dat hij een fout heeft begaan door zijn

vluchtrelaas tijdens zijn asielpprocedure in Nederland aan te passen op advies van zijn vrienden, biedt hiertoe om dezelfde reden evenmin een verschoning.

Gelet op het voorgaande en mede gelet op de vaststelling dat valse en frauduleuze documenten in Irak veelvuldig voorkomen, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de overlijdensakte van zijn vader, het medisch attest van zijn zoon en het attest in verband met zijn werkzaamheden als politieagent.

De overige documenten vermogen geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de vier foto's die luidens verzoeker zijn woning na de vermeende bomaanslag tonen, stelt de Raad vast dat, voor zover er enige bewijswaarde aan kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, niet op objectieve wijze kan worden vastgesteld waar, wanneer of in welke context deze foto's zijn genomen. Het door verzoeker neergelegde paspoort toont enkel zijn identiteit aan, wat in casu niet betwist wordt. De bundel persartikels tot slot betreffende de veiligheidssituatie in Mosul, heeft geen betrekking op zijn persoonlijke situatie en kan zijn vervolgingsrelaas dan ook niet ondersteunen. Dergelijke algemene informatie volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In de mate verzoeker zijn incoherente verklaringen wijt aan concentratiestoornissen en geheugenproblemen, stelt de Raad vast dat verzoeker dit geenszins aantoon. Hij brengt immers geen medisch attest bij waaruit blijkt dat hij te kampen heeft met dergelijke problemen die hem zouden belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Dit blijkt overigens evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit de gehoorverslagen waaruit blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Het document dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, zijnde een uittreksel van een apotheek met een afleverhistorie van geneesmiddelen, kan bezwaarlijk de door hem beweerde concentratiestoornissen en geheugenproblemen aantonen.

Bijgevolg worden geen bewijselementen aangebracht die op zekere wijze kunnen aantonen dat het arrest van de Raad nr. 96 329 van 31 januari 2013 anders zou zijn geweest als deze elementen dan zouden hebben voorgelegen. In acht genomen hetgeen voorafgaat, lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin.

1.2.2. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielaanvraag, kan dienstig worden verwezen naar de sub 1.2.1. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij lijkt derhalve niet aan te tonen dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie in het dossier (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie) blijkt dat, hoewel de situatie in de provincie van herkomst van verzoeker in centraal Irak en in de provincie Ninewa in het bijzonder voorheen gold als stabiel en niet beantwoordde aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, Irak in de periode van april tot augustus 2013 een gevoelige toename kende van geweld. Deze toename was geconcentreerd in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen, en uit de informatie blijkt dat zich in de stad en provincie van verzoeker een, zij het beperkt, aantal aanslagen voordeed. De opstoot van het geweld heeft een nadrukkelijk sektarisch karakter. Daar de situatie in Irak in nauwelijks enkele maanden tijd ernstig achteruit ging in het voorjaar en de zomer van 2013, de conclusie van de informatie van verweerder in het dossier luidt dat het onvoorspelbaar is of deze opstoot van geweld een voorbode is van verdere escalatie en de meest recente informatie in het dossier dateert van ongeveer zes maanden geleden, is het de Raad onmogelijk om zich op basis van deze informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Irak mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in de verklaarde regio van herkomst van verzoeker.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 september 2014, stelt verzoekende partij dat zij geen belang meer heeft in het beroep aangezien zij subsidiaire bescherming heeft gekregen. Daaruit besluit de Raad dat verzoekende partij afstand doet van haar huidige vordering. Er zijn geen redenen voorhanden om zich tegen de afstand te verzetten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De afstand van het geding wordt vastgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS